

— Не, вика той, види се, че Богъ ще ме прибере. Остави ме, се обръща той къмъ Стефанова и самъ се спасявай Моля ти се, вземи сумката съ патронитѣ, а на мене остави само два патрона . . . и по диръ нази се раздава дрезгавия гърмежъ отъ пушката Шаспо.

— Ваше благородие, вика другъ, люто съмъ раненъ. Умирамъ, вземете ми пушката . . . Ваше благородие, напишете дома . . . и така безъ край все едни и сѣщи обръщения. Горкитѣ, тѣ съзнаваха своята безпомощностъ. Тѣ виждаха, че е настаналъ послѣдния имъ часъ и съ жадностъ гледаха въ очитѣ ни, за да срѣщнатъ пълния ни съ съчувствие и съжаление погледъ.

Мнозина отъ тѣхъ търсяха утѣшение въ молитвата.

Съ голѣма мъка тѣ се припсвдигаха на една страна, кръстяха се и възнасяха къмъ Всевишния горѣщитѣ си молитви.

Когато бѣхме съвсѣмъ близко, Турцитѣ ни викаха да се спремъ и да се „теслимимъ“. На това сѣщо мѣсто Поручикъ Живаревъ ни настигна. Турцитѣ и на него викаха „дуръ, отуръ“, на които Живаревъ, който сѣщо бѣше раненъ и едвамъ вървеше, като се обърна къмъ тѣхъ, каза:

— Вотъ вамъ „дуръ—отуръ“ и имъ показва юмрука.

Бѣхме вече изминали 100—150 крачки отъ онова мѣсто, гдѣто Турцитѣ ни викаха да се спремъ, когато около насъ се чу едно тѣпо удряние, слѣдъ което опълченеца Стефановъ испъшка.

— Нищо, нищо, ваше благородие. Азъ ще вървя съ васъ. И той закрачи по бързо, но слѣдъ нѣколко крачки, той започна да отслабва. Азъ му подадохъ ржката си, която той хвана съ жадностъ и пакъ закрачи.

Но кръвта, като фонтанъ, бликаше отъ раната му. Види се, куршума бѣ скъсалъ нѣкоя артерия. Най послѣ С. започна да залита, и още слѣдъ двѣ три крачки, той съвсѣмъ отслабна . . .

— Ваше благородие, оставете ме. Благословете ме . . И нещастния падна, като склопи очи на вѣки. . . .